

dilluns, 10 de setembre de 2007

elSingulardigital.cat

CERCAR

DIARI D'ACTUALITAT NACIONAL
Director: Jordi Cabré**Les nines**
Salvador Sostres
El plaer de la
revenge**Singularitat**
Desintoxicació
d'estiu

Portada Política Societat Economia Cultura Esports

Club Singular Confidencials Butlletí

La rossa de RAC1: Elisenda Camps
Hemeroteca

Pepi Bauió

La rossa de RAC1: Elisenda Camps

Ens coneixem fa més de deu anys. Ella iniciava la seva trajectòria com a conductora de programes de televisió (Interiors, A més a més, Magazine BCN, La bona vida) i ràdio (Somni d'una tarda d'estiu, Tot és possible...). Sortia del món de la publicitat, de haver estat executiva als despatxos i model als platós. Era una noia guapa, ho és. Ella és l'Elisenda Camps. La dona rossa de RAC1. Bé, la dona rossa que surt a la promoció televisiva perquè de dones i de rosses en deu haver més d'una a l'empresa. Es tracta d'acomplir la quota femenina de la cadena o és que ets més maca que en Toni Soler, Toni Clapés i Jordi Basté plegats? L'Elisenda em mira amb el seu somriure etern i acluca els ulls blavíssims. Ja veu que vinc forta, però no li sap greu. No li fa por anomenar les coses pel seu nom. "Mira, ja saps que mai no he negat que el meu físic m'ha obert portes i també et diré que ara mateix hi ha moltes empreses que et contracten per ser dona fent un gest políticament correcte. Però jo crec que si tot plegat no va seguit d'un contingut real les possibilitats de fer-te un lloc de debò són poques i aleshores aquesta contractació és un gest professionalment incorrecte."

Fa poc la veiem com a col·laboradora al programa de Josep Cuní a TV3, Els matins, amb la Núria Feliu, la Sílvia Soler, la Margarita Puig, la Isabel Bosch i la Helena García Melero... una secció de coses de dones. I jo, com sempre, tinc una sensació estranya quan les dones obtenim protagonisme mitjançant aquesta mena de mini-espais, em sento com si fóssim personatges secundaris a la pel·lícula de l'actualitat. Em qüestiono ¿per què un espai a banda? "I per què un Dia de la Dona?" em respon ràpida la Camps. "De fet tractem tot tipus de temes, no només de gènere." D'acord, ara ens embolicarem en una discussió infinita al voltant del concepte iguals però diferents. I no és moment de mostrar les meves cabòries sinó les opinions de l'Elisenda: "Les dones som capaces de fer el mateix que les homes, igual de bé, però de diferent manera. Hi ha un estil femení de fer les coses i no hi vull renunciar. Sóc de les que creu que un món governat per dones seria un món millor però que és impossible aconseguir un món millor si homes i dones no treballen plegats." Jo no puc evitar allò de "No ho diràs per la Condolezza Rice, és clar." I l'Elisenda insisteix que aquest és un cas clar de dona que ha adoptat l'estil masculí de fer política.

Torno a atacar per la banda: Què es pot dir que hi ha un estil femení de fer comunicació? Li ho pregunto a ella que sempre ha estat la cara amable de programes amables. "Bé, jo defenso absolutament la necessitat d'aquest tipus de programes que parlem d'una vida més plena, més feliç i saludable per a tots nosaltres. Ara bé, també crec que hi ha un estil modern i no carrinçol de fer-los i que la dona tradicionalment tracta aquestes temes perquè te cura d'ella mateixa i de la seva família. Els podria presentar un home tranquil·lament però..." No sé si estic d'acord al cent per cent encara que si ho ha de fer un home tipus el conductor de Saber viure de La Primera de TVE millor una dona, i tant. Ho penso i li dic. Rialles: "Bé, bé... que consti en acta que ho comentes tu, eh? Respecte a mi, si el que vols dir és que estic especialitzada en aquests temes, doncs, sí però no per casualitat: m'agrada per la meua manera de ser i he descobert que tinc vocació de servei. Amb el Tot és possible sento que faig una tasca útil. Ja estem on havien començat: pot ser quedaria millor com a dona que treballa als mitjans de comunicació declarant que vull fer política o esports però, sense refusar-ho del tot perquè els reptes també són interessants, avui em sento bé treballant en aquesta línia. Escoltar a la gent del carrer, les seves inquietuds i problemes quotidians, donar veu a totes les temàtiques, facilitar eines de recerca per a que aconseguixin esvaire dubtes, ajudar els qui cerquen per millorar, per viure més còmodament. Els programes d'actualitat extrema i temes candents estan molt bé però ja hi ha d'altres que els fan." L'Elisenda està on està i s'hi troba còmoda perquè, em sembla, que li permet fer dues coses que sap fer molt bé: escoltar i empatitzar. "La ràdio en particular m'ha ensenyat a escoltar i he descobert que m'agrada. No vaig estudiar periodisme però he treballat molt i crec que he arribat a un bon punt de coneixement del que faig." I no et cal anar de dona agressiva i competitiva per aconseguir-ho, ni entrar en la guerra de sexes?, torno a punxar jo des de l'altra banda de la taula amb les tasses dels cafès buides. "Fora guerres. És millor guanyar petites batalles com, per exemple, reivindicar no només una equiparació de sous sinó una equiparació de beneficis socials per a homes i per a dones." Jo, l'escolto i penso: tot és possible, Elisenda, tot hauria de ser possible.

COMENTARIS IMPRIMIR ENVIAR

Espai
per a
la teua
publicitatClica aquí per sol·licitar
informació o bé trucar
al 93 553 11 76

elSingulardigital.cat